

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **R. Š.,** zastoupeného Mgr. Danielem Kuklou, advokátem se sídlem České Budějovice, Kostelní 1284/12, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství,** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 11. 2020, č. j. 57 Af 2/2020-94,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá shora uvedený rozsudek, kterým Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl jeho žalobu proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. 36859/19/5200-10422-706955 a 36861/19/5200-10422-706955. Prvým uvedeným rozhodnutím žalovaný změnil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 3. 2018, č. j. 650270/18/2203-50522-307288, tak, že za použití pomůcek snížil žalobci doměřenou daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 z částky 1 175 991 Kč na částku 51 990 Kč a uložené penále z částky 235 198 Kč na částku 10 398 Kč. Druhým

rozhodnutím žalovaný změnil dodatečný platební výměr správce daně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 650777/18/2203-50522-307288, tak, že za použití pomůcek snížil žalobci doměřenou daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 z částky 2 055 720 Kč na částku 141 585 Kč a uložené penále z částky 411 144 Kč na částku 28 317 Kč. Ke změně dodatečných platebních výměrů vedl žalovaného závěr, že žalobce musel k dosažení nezpochybněných výnosů vynaložit mj. jím tvrzené náklady na zakoupení obalového materiálu ve výši 5 279 656 Kč (za období 2014) a 8 723 695 Kč (za období 2015); v odpovídajícím rozsahu proto snížil doměřenou daň a její příslušenství. Ve zbytku nicméně žalovaný aproboval názor správce daně, že žalobce neprokázal realizaci autodopravy poskytnuté jeho dodavatelem P. B. ve výši 320 491,60 Kč za zdaňovací období roku 2014 a 943 960 Kč za zdaňovací období roku 2015. Podstatou sporu mezi účastníky před krajským soudem tak byla otázka, zda žalobce ve vztahu ke shora uvedené autodopravě splnil podmínky pro odečtení odpovídajících výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu.

[2] V odůvodnění svého rozsudku krajský soud zdůraznil, že důkazní břemeno v daňovém řízení leželo na žalobci. Z faktur předložených žalobcem, jež měly být uhrazeny v hotovosti, není zřejmé, kdy a kam bylo zboží přepravováno. Současně není zřejmé, v jakém objemu se doprava uskutečňovala. P. B. uvedl, že žalobce nezná a žádnou dopravu mu neposkytoval. Současně vyloučil, že by jeho zaměstnanec J. Š. dopravu poskytoval bez jeho vědomí. Jelikož nebylo možné v daňovém řízení vyslechnout J. Š., předložil žalobce jeho čestné prohlášení. Z něj vyplývá, že pro žalobce zajišťoval přepravu obalového materiálů mezi dvěma sklady žalobce., faktury však nevystavoval a nepamatoval si, že by přebíral peníze. Soud dále upozornil na to, že správce daně provedl šetření v sídle společnosti, která vedla P. B. daňovou evidenci (SENTR, s. r. o.). Z výslechu jednatele této společnosti a místního šetření zjistil, že pod čísly faktur předložených žalobcem byly vystaveny faktury s jiným odběratelem (BENTOS s. r. o.). Současně správce daně zjistil, že P. B. měl v letech 2014 jen jednoho odběratele (BENTOS s. r. o.) a v roce 2015 dva odběratele, mezi něž žalobce nepatřil.

[3] Podle krajského soudu se tak žalobce ocitl v důkazní nouzi. Tvrzení žalobce, že je možné, že účetní (SENTR, s. r. o.) mohl nechat faktury vystavit na žalobce a později odběratele změnit na společnost BENTOS, s. r. o, nebylo podle soudu ničím podloženo. Žalobce také namítl, že správce daně měl zjistit, kolik kilometrů a pro koho P. B. najel. Podle soudu však důkazní břemeno tížilo žalobce a ten měl prokázat, že doprava se uskutečnila a kdo mu ji poskytl. V této souvislosti krajský soud upozornil na zjištění Policie ČR, podle kterého vozidlo řízené P. B. v rozhodných obdobích nevykázalo žádné ujeté kilometry nad rámec vedené evidence; vozidlem by muselo být pro žalobce najeto o 21 360 km navíc, což je nereálné. V případě vozidla řízeného J. Š. by muselo být najeto navíc dokonce 62 930 km mimo evidenci. Krajský soud také odmítl námitku žalobce, který uvedl (a podložil grafologickým posudkem), že na fakturách bylo razítko s údaji P. B. a vypisovala je s vysokou pravděpodobností jedna osoba, nikoli však žalobce; krajský soud konstatoval, že samotné razítko s údaji dopravce ještě neprokazuje, že by se doprava uskutečnila. Součástí faktur měl být také záznam o provozu vozidel, který však žalobce

nepředložil. I to podle krajského soudu podporuje závěr, že se deklarovaná doprava neuskutečnila. Žalobce současně upozorňoval na to, že byl zproštěn obžaloby pro trestný čin krácení daně, a předložil k tomu rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 28. 5. 2020, č. j. 4 T 11/2020 - 1759 (dále také „okresní soud"). K tomu krajský soud uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2011, č. j. 8 Afs 4/2011 - 71, je účel trestního a daňového řízení odlišný a odlišný je i důkazní standard. V daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt a naopak v trestním řízení stát.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, odvolávající se na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d). s. ř. s. Namítá, že správci daně předložil dostatek důkazů k tomu, aby svá tvrzení prokázal. Současně navrhuje, aby správce daně provedl výslech J. Š., se kterým při přepravě zboží jako s jediným komunikoval, což však neučinil. I v trestním řízení přitom bylo prokázáno, že jde v prověřovaných transakcích o klíčovou osobu. To považuje stěžovatel za zásadní vadu v dokazování, kterou krajský soud nenapravil. Žalovaný a krajský soud pak nepřihlédli k čestnému prohlášení J. Š. a neozřejmili proč. Z tohoto prohlášení se přitom podává, že pan Š. prováděl přepravu zboží pro stěžovatele mezi jeho sklady v Příbrami a Písku. Jestliže bylo zboží přepravováno mezi jeho dvěma provozovnami bez zapojení třetích osob, nemohl stěžovatel své břemeno unést jinak, než předložením faktur (další doklady neexistují). Z výpovědi jednatele společnosti SENTR, s. r. o., Vladimíra Šrámka, vyplynulo, že faktury od něj přebírali buď P. B. nebo J. Š. Stěžovatel tak tvrdí, že poté, co převzal faktury od J. Š., musel je někdo v účetním programu změnit. Osobou, která vystavené faktury nechala změnit, mohl být například sám účetní, a to na pokyn P. B. či J. Š. To ostatně Vladimír Šrámek uvedl také v trestním řízení, v němž soud z téže výpovědi vyvodil naprosto odlišné závěry než krajský soud. Není pravdou, jak uvádí krajský soud, že v trestním řízení nebyly shromážděny dostatečné důkazy, jde jen o rozdílné hodnocení téhož důkazu. Stěžovatel zdůrazňuje, že účetnictví P. B. vykazuje závažné nedostatky, za což ovšem nemůže být zodpovědný stěžovatel. Pokud kdokoliv v účetním programu společnosti SENTR, s. r. o. vystavil blíže specifikované doklady na stěžovatele, následně je v tomto systému vymazal a pod stejnými čísly znovu vystavil na společnost BENTOS, s. r. o., mohli to být Vladimír Šrámek, P. B. nebo J. Š., nikoliv však stěžovatel.

[5] Stěžovatel také uvedl, že podle grafologických posudků je zřejmé, že faktury nepodepsal on. Podle výpovědi P. B. v trestní věci mohl J. Š. faktury falšovat, neboť se s P. B. *„nerozešli v dobrém"*. P. B. také uvedl, že stěžovatele nezná. Z toho správce daně dovodil, že je nepravděpodobné, aby od něj odebíral služby. S tím však stěžovatel nesouhlasí, neboť má řadu dodavatelů (právnických osob), jejichž jednatele osobně nezná. Daňové orgány také nevysvětlily rozpor ohledně údajů o ujetých kilometrech. Pokud tedy P. B. jezdil pouze pro jediného odběratele (společnost BENTOS), pak z rozdílu v nájezdu vyplývá, že musel dopravovat zboží i pro další odběratele a činil tak mimo účetní záznamy. Konkrétní závěry by vyplynuly pouze ze záznamu o provozu vozidel, který však správní orgány nezajistily. V nákladní dopravě je běžné, že se zajišťuje plnění prostřednictvím subdodavatelů. Současně je možné, že se nákladní automobil využívá pro plnění více smluv o dopravě.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel prakticky nepolemizuje se závěry krajského soudu. Dále poukázal na to, že stěžovatel měl povinnost především prokázat to, že plnění se fakticky uskutečnilo. Výpověď údajného dodavatele, P. B., však potvrdila opak. Stěžovatele nezná a myslí si, že J. Š. by bez jeho vědomí dopravu provést nemohl. Správce daně se J. Š. opakovaně snažil vyslechnout, ale nebylo to možné s ohledem na jeho zdravotní stav; tuto skutečnost nelze klást správci daně k tíži. Čestné prohlášení J. Š. je v rozporu s výpovědí P. B. a také samotného J. Š. před Policií České republiky. Pokud jde o rozpor v ujetých kilometrech vozidel P. B., nic to nemění na tom, že prokázání faktického uskutečnění dopravy bylo na stěžovateli. Stěžovatel také nepředložil záznam o dopravě, který měl být přílohou faktur. Údajný rozpor ve výpovědi účetního považuje žalovaný za pouhou domněnku stěžovatele. Co se týče grafologických rozborů, ty pouze prokazují, že faktury nevystavil stěžovatel. Totéž lze konstatovat i o shodě razítek. K údajnému porušení spravedlivého procesu spočívajícím v tom, že trestní a správní soud hodnotí skutková zjištění odlišně, žalovaný uvedl, že orgány činné v trestním řízení neunesly důkazní břemeno. V daňovém řízení však důkazní břemeno neunesl stěžovatel. Pokud jde o možné motivy J. Š. a jeho vztah k P. B., jde o novou argumentaci, která nebyla obsažena v žalobě. Tvrzení, že J. Š. vystavil falešné doklady ze msty P. B., je pak pouhou spekulací. Novou argumentací je také tvrzení, že správní orgány měly vzít do úvahy reálie autodopravy. Žalovaný dodal, že vyloučené výdaje na dopravu není nutno považovat za esenciální výdaje, protože stěžovatel neprokázal jejich faktickou realizaci a správce daně ve výdajích ponechal výdaje potřebné na dopravu obalového materiálu, jež stěžovatel prokázal. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Úvodem je třeba předeslat, že prakticky totožnou věcí (týkající se ovšem namísto doměření daně z příjmu fyzických osob doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen, duben, červenec, září a listopad 2014 a dále únor, březen, květen, červen, červenec, září a říjen 2015) se v případě stěžovatele Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 10. 3. 2022, č. j. 1 Afs 11/2021 - 58 (citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku byl řešen identický okruh sporných skutkových otázek vymezených prakticky totožnými kasačními námitkami jako ve věci nyní projednávané. Na závěrech uvedených v rozsudku prvního senátu kasační soud nehodlá ničeho měnit, proto z nich v dalším odůvodnění vychází a v podrobnostech na ně odkazuje, neboť účastníkům řízení musí být známy.

[10] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ta měla spočívat v tom, že krajský soud nepřihlédl k čestnému

prohlášení Josefa Šťastného. Podle ustálené judikatury tohoto soudu jsou nepřezkoumatelná taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelný je také rozsudek, ve kterém soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Pro nedostatek důvodů je nepřezkoumatelný i rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (viz rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Takovými vadami napadený rozsudek netrpí. Z odst. [26] jeho odůvodnění je zřejmé, že krajský soud vzal čestné prohlášení J. Š. v úvahu a v rámci vypořádání všech stěžovatelem předložených důkazních prostředků (zahrnujících i toto čestné prohlášení) konstatoval, že se jimi nepodařilo vyvrátit pochybnosti správce daně týkající se sporných plnění (odst. [29] odůvodnění). Nelze tak tvrdit, že by se s námitkou stěžovatele nevypořádal, neboť evidentně veškeré důkazy, včetně obsahu čestného prohlášení, posoudil ve vzájemné souvislosti. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pokud jde o relevanci tohoto konkrétního důkazního prostředku, ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že ani on nemohl vést k vyvrácení pochybností daňových orgánů. Nelze totiž přehlédnout, že jakkoli J. Š. potvrdil, že stěžovatele zná a zajišťoval pro něj nepravidelně menší přepravy obalových materiálů a řeziva mezi sklady v Písku a Příbrami (k jejich vyúčtování docházelo nepravidelně, vždy za více přeprav), z jeho obsahu se nepodává, že je jím potvrzována i existence konkrétních přeprav, které považují daňové orgány za sporné.

[11] S touto námitkou také úzce souvisí námitka neprovedení výslechu J. Š. Z obsahu daňového spisu je patrné, že se správce daně tuto osobu opakovaně pokoušel vyslechnout jako svědka, což se kvůli jeho dlouhodobě špatnému zdravotnímu stavu nepodařilo. Správce daně J. Š. předvolal k podání svědecké výpovědi v červenci srpnu 2107, svědek se však opakovaně omluvil s tím, že je v pracovní neschopnosti, což i doložil. Při dalším pokusu o provedení výslechu (říjen 2017) bylo správci doloženo, že pracovní neschopnost svědka i nadále trvá. Ani k dalšímu výslechu v listopadu 2017 nedošlo pro zdravotní indispozici svědka; z lékařského potvrzení se podává, že svědek je po velmi těžkém úrazu nadále neschopen výslech absolvovat. Žalovaný měl rovněž k dispozici obsah později podaného vysvětlení J. Š. před Policií ČR, z jehož obsahu je zřejmé, že jmenovaný si (zřejmě v důsledku poúrazového stavu) není schopen ke zjišťovaným skutečnostem na nic konkrétního vzpomenout; jeho výpověď působila neurčitě až zmateně a nikterak nepotvrdila ani skutečnosti uvedené ve výše zmiňovaném čestném prohlášení (z 2. 6. 2017). Nelze tak tvrdit, že by daňové orgány zcela rezignovaly na výslech tohoto svědka, jak tvrdí stěžovatel; pouze na okraj lze poznamenat, že ve stejné situaci se ocitl též soud v rámci trestního řízení proti stěžovateli, neboť byl rovněž (ze stejných důvodů) nucen na výslech tohoto svědka rezignovat. Pokud jde o postup krajského soudu, lze konstatovat, že výslech svědka krajským soudem stěžovatel nenavrhoval. Krajský soud měl současně skutkový stav za dostatečně zjištěný, a proto nebylo důvodu, aby se pokusil provedením tohoto důkazu doplnit dokazování provedené v daňovém řízení.

[12] Stěžovatel dále tvrdil, že nemohl své důkazní břemeno unést jinak, než předložením faktur, neboť autodoprava byla poskytována pro převoz jeho zboží mezi jeho dvěma

sklady. K tomu krajský soud správně poukázal na to, že unesení důkazního břemene v daňovém řízení je primárně dokladovou záležitostí; daňový subjekt tedy předkládá zejména své účetnictví. Pokud má ovšem o správnosti či úplnosti dokladů správce daně pochybnosti, může je vyjádřit podle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a daňový subjekt bude povinen své tvrzení dokazovat také jinými důkazními prostředky. Stěžovatel tak mohl důkazní břemeno unést i za pomocí jiných prostředků a z dosavadního průběhu věci je ostatně zřejmé, že se o to snažil.

[13] Pokud jde o svědecké výpovědi, ty jeho tvrzení nepotvrdily. P. B. vypověděl, že stěžovatele nezná a nikdy mu žádné služby neposkytoval. V letech 2014 jezdil pouze pro jednoho zákazníka, v roce 2015 pro zákazníky dva (mj. i společnost BENTOS); stěžovatel mezi ně nepatřil. Svědek taktéž popřel možnost, že by bez jeho vědomí mohl jeho tehdejší řidič – J. Š. přepravy zboží provádět. K tvrzení stěžovatele, že v podnikatelské praxi není výjimečná situace, kdy se vzájemně obchodující podnikatelé osobně neznají, Nejvyšší správní soud uvádí, že v obecné rovině lze jistě takovou situaci připustit. V daném případě, kdy mělo docházet (i) mezi dvěma podnikateli, kteří měli maximálně jen jediného zaměstnance, (ii) dlouhodobě (iii) k řadě poskytnutí přepravních služeb, (vi) které byly na jméno odběratele těchto služeb fakturovány, lze ovšem považovat za krajně nepravděpodobné, že by k jejich žádnému kontaktu (ať již osobnímu, telefonickému, atd.) nedošlo, ani že by poskytovatel přepravy neměl o svém zákazníkovi povědomost alespoň z faktur vystavovaných na jeho jméno (a to i s přihlédnutím k tomu, že o vystavování daňových dokladů a celkově vedení účetnictví se mu staral jiný subjekt). Namítal-li stěžovatel, že účetní P. B. mohl faktury zpětně měnit a namísto stěžovatele uvést jako odběratele společnost BENTOS, jde o ničím nepodloženou spekulaci. Jednatel společnosti, která vedla P. B. účetnictví - Vladimír Šrámek sice ve výpovědi před orgány činnými v trestním řízení připustil, že k něčemu takovému mohlo dojít, avšak nikoliv s jistotou; nic takového nebylo prokázáno v daňovém či trestním řízení. Současně nebylo zřejmé, na čí pokyn (zda P. B. nebo J. Š., nikoli však stěžovatele) by k tomu mělo dojít. Konečně, co se týká obsahu čestného prohlášení J. Š. a důvodů neprovedení jeho svědecké výpovědi v daňovém řízení, o této otázce již bylo pojednáno výše (odst. 10 a 11). Lze tak shrnout, že výpovědi výše uvedených osob tedy nenasvědčují závěru, že stěžovatel odebral od P. B. plnění tak, jak deklaroval.

[14] Stěžovatel také namítal, že krajský soud vyvodil z týchž důkazů (svědecké výpovědi) jiné závěry, než soud v trestní věci. V této souvislost se dovolává závěrů rozsudků tohoto soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, a ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 109/2015 - 31. Závěry těchto rozsudků však nelze zobecňovat mimo jejich skutkový základ. Nejvyšší správní soud v odkazovaných rozsudcích uvedl, že správní soud má ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů přihlédnout k závěrům orgánů činných v trestním řízení o tom, že určité jednání (jež je i předmětem řízení ve věcech služebního poměru) nemá znaky trestného činu. Jednání vykazující znaky trestného činu je totiž důvodem pro propuštění ze služebního poměru [§ 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníku bezpečnostních sborů]. Jestliže se tedy skutek, který byl základem pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, podle orgánů činných v trestním řízení nestal, je zřejmé, že správní soud musí

napadené správní rozhodnutí, vycházející z opačné premisy, zrušit. Tyto závěry však nelze aplikovat na nynější věc, neboť, jak správně upozornil krajský soud, závěr trestního soudu, že se stěžovateli nepodařilo bezpečně prokázat spáchání stíhaného skutku, protože provedenými důkazy (zčásti shodnými s důkazy provedenými v daňovém řízení, jejichž rozdílné intepretace se stěžovatel dovolává) nebylo možné postavit najisto, že jednání stěžovatele naplnilo všechny znaky skutkové podstaty trestného činu krácení daně, současně nevypovídají o tom, zda v daňovém řízení uplatněný výdaj byl skutečně realizován. Jinak řečeno, předmětem daňového řízení bylo posouzení, zda stěžovatel splnil podmínky pro odečtení tvrzených výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů od základu daně. Prokázání těchto skutečností bylo na stěžovateli (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Na druhé straně, trestní řízení bylo řízením o vině či nevině stěžovatele; prokázání viny obžalovaného je výlučně na orgánech činných v trestním řízení, respektive v konečné fázi na soudu. Nepodařilo-li se tedy obžalobě v trestním řízení bezpečně prokázat, že se určitý skutek (neoprávněné zahrnutí některých výdajů jako výdajů daňově uznatelných) stal, neznamená to, že jde o důkaz o tom, že se takový skutek nestal, či že měl jinou podobu. Závěry vyslovené krajským soudem odst. [40] až [42] odůvodnění jeho rozsudku tak lze označit za zcela přiléhavé.

[15] Pokud jde o grafologické rozbory (viz odst. [5] výše), ty pouze prokazují, že písmo patří jedné a téže osobě a touto osobou není stěžovatel. Tímto důkazem tedy lze mít za prokázané, že stěžovatel nezfalšoval podpis P. B. a další údaje na fakturách. Jak však již správně konstatoval krajský soud, tato skutečnost neprokazuje ani faktické uskutečnění autodopravy, ani že by jejím dodavatelem byl skutečně P. B., jak tvrdil stěžovatel v daňovém řízení.

[16] Konečně ani počet ujetých kilometrů vozidel P. B. (vycházející ze zjištění policie v rámci prošetřování možné trestné činnosti stěžovatele) nemá vypovídací hodnotu k prokázání faktického uskutečnění předmětné dopravy. Rozpor ve výši vykazovaného a zjištěného nájezdu vozidel (který daňové orgány ani krajský soud nepopíraly) sice může naznačovat, že P. B. vozidlo používal i nad rámec vykazovaného rozsahu svého podnikání, to ovšem současně neznamená, že byl (alespoň v tomto rozsahu) dodavatelem stěžovatele. Tvrzení, že P. B. má další příjmy, o nichž neúčtuje, je pak ničím nepodložené a současně nevýznamné pro nynější věc. Je třeba mít na paměti, že srovnání nájezdu vozidel nebylo jediným a stěžejním důkazem. Pokud jde o konstatování, že nákladní doprava funguje tak, že se vozidlo využívá pro více smluv o přepravě, ani to nebylo s to prokázat, že předmětná doprava byla fakticky uskutečněna.

[17] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti; náhrada nákladů řízení mu proto přiznána nebyla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. července 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu